

1.

Špička kordu mířila přesně na mé srdce a oči mého vraha byly jako černé díry, které hrozily, že pohltí vše, co se k nim příliš přiblíží. Věděla jsem, že neuniknu. Nemotorně jsem klopýtala pár kroků dozadu.

Ten muž mě pronásledoval. „Sprovedím z povrchu zemského, co Bůh nechtěl! Tvoje krev nechť napojí zemi!“

Na jazyku jsem měla přinejmenším dvě trefné odpovědi na takhle pateticky zachroptěná slova (Napojí zemi – HALÓ! Je tu dlážděná podlaha!), ale samou panikou jsem ze sebe nic nedostala. Muž beztak nevypadal, že by v téhle situaci můj humor ocenil. Nebo že by vůbec dovedl ocenit humor.

Zapotácela jsem se ještě o krok zpátky a narazila zády do zdi. Můj protivník se hlasitě rozesmál. No dobře, možná měl přece jen smysl pro humor, jenom maličko jiný než já.

„Nyní zemřeš, démone!“ vykřikl a bez dalších okolků mi zabořil meč do prsou.

S výkřikem jsem prudce vyskočila. Byla jsem skrz naskrz propocená a srdce mě bolelo, jako by ho doopravdy proklála čepel. To byl ale sen. Ovšem – opravdu mě to udivuje? Včerejší události (a předvčerejší) nevolají zrovna po tom se pohodlně zavrtat pod peřinu a usnout spánkem spravedlivých. Spíš to bylo tak, že mi v hlavě bušily nechtě-

né myšlenky jako divoce bující masožravé rostliny. *Gideon to všechno jen hrál. Nemiluje mě.*

„*Nejspíš se nemusí ani příliš snažit, aby přilákal dívčíno srdce,*“ slyšela jsem říkat hraběte Saint Germaina sametovým hlubokým hlasem znovu a znovu. A: „*Nic se nedá snáze odvodit než reakce zamilované ženy.*“

No a jak reaguje zamilovaná žena, když zjistí, že ji obelhali a manipulovali s ní? Správně; celé hodiny telefonuje s nejlepší kamarádkou a pak bezesně sedí ve tmě a ptá se sama sebe, proč ksakru naletěla tomuhle klukovi, a zároveň si touhou může oči vyplakat... to se fakt dá celkem snadno odvodit.

Číslo svítící na budíku vedle mé postele ukazovala 3:10, což znamenalo, že jsem si musela zdřímnout, a dokonce jsem spala víc než dvě hodiny. A někdo – máma? – musel přijít dovnitř a přikrýt mě, protože si vzpomínám jen na to, jak jsem se s pokrčenými koleny choulila na posteli a poslouchala, jak mi příliš rychle bije srdce.

Vlastně je divné, že může zlomené srdce vůbec ještě bít.

„Připadá mi, že se skládá jen z rudých ostrých střepů, které mě řezou zevnitř a nechají mě vykrváct!“ Tak jsem se Leslie pokusila popsat stav svého srdce (o. k., zní to přinejmenším tak pateticky jako ten chrapťoun z mého snu, ale pravda je někdy tak... kýčovitá). A Leslie mi soucitně pověděla: „Přesně vím, jak se cítíš. Když se se mnou Max rozešel, myslela jsem napřed, že samým trápením umřu. A to na několikánásobné selhání orgánů. Protože na všech těch rčeních něco je: Láska prochází žaludkem, láme srdce, svazuje hrud' a... ehm, když mu pak něco přeletí přes nos... Ale zaprvé to přejde, zadruhé to není tak beznadějně, jak se zdá, a zatřetí tvoje srdce není ze skla.“

„Z kamene, ne ze skla,“ opravila jsem ji vzlykavě. „Moje srdce je drahokam, který Gideon roztrátil na tisíc kousků, přesně jak to bylo ve vizi tety Maddy.“

„To zní sice docela cool, ale – ne! Ve skutečnosti jsou srdce z docela jiného materiálu. To mi vážně můžeš věřit.“ Leslie si odkašlala a její hlas najednou zněl slavnostně, jako by mi právě svěřovala největší tajemství světové historie: „Jedná se o mnohem houževnatější, nerozbitný a znovuformovatelný materiál. Vyroben podle tajné receptury.“

Další odkašlání, aby vystupňovala napětí. Bezděčně jsem zadržela dech. „Jako *marcipán!*“ oznámila Leslie.

„Marcipán? Na okamžik jsem přestala vzlykat a musela jsem se zakřenit.

„Jo, marcipán!“ zopakovala Leslie smrtelně vážně. „Ten dobrý s mandlemi.“

Skoro jsem se rozhihňala. Pak jsem si ale vzpomněla, že jsem přece nejnešťastnější holka na celém světě, popotáhla jsem a řekla: „Jestli je to tak, Gideon mi kus srdce *ukousnul!* A okousal taky celou tu čokoládu okolo. Měla jsi vidět, jak se koukal, když...“ Než jsem znovu stihla začít, Leslie nahlas vzdychla.

„Gwen, fakt to říkám nerada, ale tohle tvoje kňourání nikomu nepomůže. Musíš s tím přestat!“

„Nedělám to schválně,“ ujistila jsem ji. „Kňourá se to ze mě samo. Jednu chvíli jsem přece byla nejšťastnější holka na světě, ale pak mi řekl, že...“

„O. k., Gideon se choval jako pitomec,“ vpadla mi Leslie rychle do řeči. „I když vůbec nechápu proč. Proč by se jako měly zamilované holky líp ovládat? Řekla bych, že je to přesně naopak. Zamilované holky jsou jako časovaný bomby. Nedá se předvídat, co udělají příště. Jestli se v tomhle

Gideon a jeho šovinistický kamarádiček hrabě kolosálně nepletou.“

„Vážně jsem si myslela, že mě miluje. Že to všechno jen hrál, je tak...“ Sprosté? Kruté? Žádné slovo zjevně nedovede dostatečně popsat moje pocity.

„Ale zlato! Za jiných okolností by ses pro mě za mě mohla užírat v sebelítosti celé týdny. Ale to si teď prostě nemůžeš dovolit. Potřebuješ energii na jiné věci. Abys přežila, například.“ Leslie zněla nezvykle přísně. „Takže se teď laskavě koukej sebrat!“

„To říkal i Xemerius. Než beze slova zmizel a nechal mě samotnou.“

„Ta malá neviditelná příšera má pravdu! Musíme si teď zachovat čistou hlavu a projít si všechna fakta. Fuj, co to je? Počkej, musím otevřít okno, Bertie vypustil jeden ze svých strašných omamných prdů... zlý pejsek! Kde jsme skončily? Jo, přesně, nejdřív musíme zjistit, co tvůj dědeček schoval u vás v domě.“ Lesliein hlas přeskočil trochu výš. „Raphael se ukázal být celkem užitečným, řekla bych. Možná není tak pitomej, jak se zdá.“

„Jak se *tobě* zdá, chtěla jsi asi říct.“ Raphael byl Gideonův mladší bratr, který teď chodil na naši školu. Objevil, že hádanka, kterou mi nechal můj dědeček, ve skutečnosti skrývá souřadnice. A ty vedly přímo do našeho domu. „Dost by mě zajímalo, kolik toho Raphael pobral z tajemství Strážců a Gideonových cest časem.“

„Možná víc, než bys čekala,“ řekla Leslie. „Každopádně mi moji historiku, že mysteriózní hry jsou teď v Londýně poslední výkřik módy, nesežral, ani trošku. Ale byl dost chytrý na to, aby se nevyptával.“ Udělala malou pauzu. „Má docela pěkný oči.“

„To rozhodně.“ Oči má fakt pěkné, pokud si dobře vzpomínám, Gideon má úplně stejné. Zelené a orámované hustými tmavými řasami.

„Ne že by mě to teda nějak zvlášť ohromovalo, je to jen konstatování...“

„*Zamiloval jsem se do tebe.*“ Gideon to řekl naprosto vážně a díval se mi přitom zpříma do očí. A já na něj civěla a věřila mu každé slovo! Znovu mi začaly téct slzy a skoro jsem neslyšela, co Leslie říká.

„... ale doufám, že je to pořádně dlouhý dopis nebo něco jako deník, v kterém ti tvůj dědeček vysvětluje všechno, co ti ostatní zamlčeli, a možná ještě trošku víc. Pak už bychom nemusely tápat v temnotě a mohly konečně vymyslet nějaký pořádný plán...“

Takové oči by se měly zakázat. Nebo by měl být zákon, podle kterého by kluci s tak pěknýma očima směli chodit venku jen se slunečními brýlemi. Jediná výjimka by byla, kdyby k tomu měli i obrovské plachťáky nebo tak něco...

„Gweny? Ty snad znova brečíš!?“ Leslie teď zněla přesně jako paní Counterová, naše učitelka zeměpisu, když jste jí pověděli, že jste zapomněli domácí úkol. „Zlato, to není dobrý! Takhle si jenom kroutíš dýkou v ráně. Musíš s tím přestat! Potřebujeme...“

„... chladnou hlavu! Máš pravdu.“ Ačkoli mě to stálo přemáhání, pokusila jsem se potlačit vzpomínku na Gideonovy oči a dostat do svého hlasu maličko naděje. Aspoň to jsem Leslie dlužila. Koneckonců ona mě bez diskusí už tak dlouho podporovala. Než zavěsí, musela jsem jí proto bezpodmínečně říct, jak jsem ráda, že ji mám. (I když jsem přitom znovu začala trochu brečet, ale tentokrát to bylo pohnutím.)